

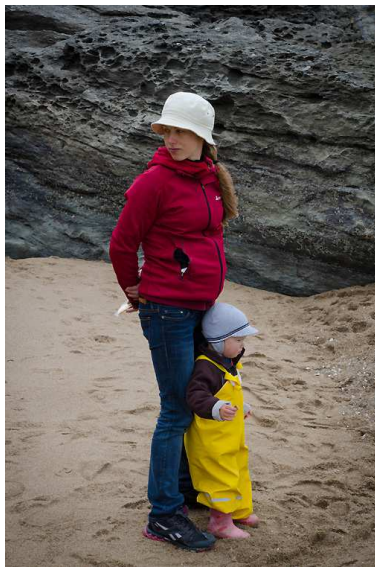
Pondelok 12.5. 2014 Hľadanie pomoci

Zhodli sme sa s tatom, že budeme potrebovať pomoc. Netuším, ako dlho ešte vydržím, mám pocit, že Gwen sa chce vykopať z brucha. No mám za sebou len 30 týždňov. Ak sa bude ponáhľať ako Arlan, tak je tu už o 7-8 týždňov. Ak to mám prežiť v zdraví, musíme nájsť vhodnú kandidátku, čo by pomohla s domácnosťou a deťmi. Takú, aby som jej dôverovala, že sa dobre postará o deti, aj keď budem v pôrodnici a zároveň, by mala byť dostatočne odvážna, aby spoznávala Paríž bez nás.

Pred týždňom som si dala inzerát na bazar.sk. Za pár dní som mala viac ako 15 záujemcov a tak som ho musela stiahnuť. Hlásia sa rôzne profily. Dievčatá aj chalani. Študenti i staršie pani. Nakoniec som si spravila tabuľku, do ktorej som dala základné kritéria, vysvietila, tých, čo nespĺňajú a zoradila do poradia tie dievčatá, čo sa mi páčia. Aj keď je to ako kupovať mačku vo vreci. Mám teraz 4 medzi ktorými sa rozhodujem. Dúfam, že to zajtra ukončím ku spokojnosti všetkých☺

Inak sme strávili 4 dni v Bretónsku. Gwenrann nás

privítalo bláznivým počasím. Raz pršalo, inokedy svietilo slnko, fučalo a mali sme aj krúpy. Deckám to nevadilo. Kopali ochranné múry proti vlnám ako najatí. Flošo nemal inú možnosť ako sa pripojiť. Jeho rodičia sa o nás znovu postarali kráľovský, mám pocit, že nás tiež berú do rodiny. Okrem pláže sme si užili doobedie v detskom centre aj s Flošovou neterou Leonie. Milla od nej nachytala britský akcent a namiesto ponožiek „socks“ hovorí „sucks“ (cucať).

1. deň prekonala 1-dňové gastro s niekoľkonásobným zvracaním, čo sme od nej nikto nechytali. Nakoniec sme zistili, že si ho priniesla

z Busy bees, ktoré v piatok zavreli, lebo ochoreli aj obe učiteľky. Po gastre ju nejako prefúklo a máme sople, o ktoré sa podelila s Arlanom. Ale inak sme v plnom nasadení a ja začínam robiť plány na balenie sa na Korziku, kam odchádzame o 5 dní. Len Gwen by sa mohla upokojiť a prestať kopáť ako koník.

Po ceste spať sme si spravili zastávku v ZOO blízko Sauron. Od cesty vyzeralo maličké a nakoniec sme tam strávili niekoľko hodín. Najväčším zážitkom boli asi supy, medzi ktoré sme mohli voľne vstúpiť a pohybovať sa. Len som mala strach, že Shriempie nejakého chytí pod krk a ten mu to nedaruje.

Korzika 17. - 31.5. 2014

Želala by som si nafukovacie auto. Pri piatkovom balení som pochybovala, že sa vmestíme. Stan, spacáky, nafukovacie karimatky, oblečenie, veci na piesok, stolička na kŕmenie. Aj pri zaspávaní som ešte preberala, čo nesmiem na 2 týždne stanovačky zabudnúť. Poľnú kuchyňu, paplón, nafukovaciu vaničku, tašku s jedlom, štrikovanie:) O 3.00 zvonil budík. Čakalo nás 850 km. Aj napriek hlbokkej noci sedeli deti natešene v aute. Asi po hodine bláznenia sa zaspali. Na mňa prišli tiež driemoty. Gwen prestala kopáť. Monotónna jazda ju uspala. Asi po 600 km si robíme preestávku v národnom parku Ardeche, preplnenom hlbokými kaňonmi. V jednom z nich nachádzame malú piesočnú pláž a vypúšťame deti. Aj napriek 25 stupňom im obom tečie z nosa. Zelený suvenír z Bretónska. Po 15 hodinách sme v cieľi, La Motte d'Aigues, u Flošových známych, Annick a Jean-Phillipa.

Zo začiatku mám pocit, že otravujeme. Annick sa však nakoniec ukazuje ako zábavná hostiteľka, čo je zvyknutá mať

ľudí v dome a 2 noci prejdú rýchlo. Nasledujúce ráno bežia tata s Flošom horský maratón (41km/+2300m) pohorím Luberon. Už od skorého rána je teplo a okolo obeda do 30 °C. Takéto teplo som neočakávala. Dovalili sa po obede, keď som uložila unaveného Shrimpieho do postele. Beh bol náročný, no krásny. Pre tata to bol druhý maratón v rámci jedného mesiaca. Prvý, na začiatku mája, zabehol pod 3 hodiny (2hod 55min), čo bol jeho dlhoročný cieľ.

V pondelok nás prekvapuje úplne sivá obloha a hustý dážď. Miesto, kde naši hostitelia bývajú mi aj tak pripadá ako raj. Pláne plné viníc a olivových sádov. Pokoj, všadeprítomný pokoj. Ani stopa po uponáhľanom stresujúcom živote.

Ostáva nám vyplniť celý deň. Trajekt na Korziku vypláva až o 21.00. Čo v takomto ležaku? V Toulone nachádzame Ikeu. Dobrý obed a výbeh pre deti v jednom. Potom hľadáme predajňu Kiabi, kde si potrebujem kúpiť tehotenské elastáky, čo som zabudla doma. A keď Arlan konečne zalamuje pred 16.00 v aute, odstavujeme sa pri parku s exotickým vtáctvom. Prechádzka padne dobre i mne. 1. deň cesty som mala neustále kontrakcie. Gwen sa znova pretočila do svojej kopacej polohy a tancuje.

Do prístavu dorážame bez rezervy, lebo sme zabľúdili. Všade však panuje francúzska nedochvilnosť, takže nie sme poslední. Lístok tam-späť, vrátane kajuty na obe cesty stojí 311 Euro. Cesta späť je dokonca so 70 % zľavou. Zaparkujeme v útrobach Korsica ferries, vyťahujeme základný nočný kit a hajde do kajuty. Deťom žiaria oči pri pohľade na poschodové postele a okno, do ktorého sa dá sadnúť a pozorovať more pod nami. Umyjeme si zuby v našej súkromnej kúpeľke a jediné po čom túžim je ich dostať spať. Tato zalomí okamžite po

prehltnutí 2 Kinedrylov. Ešte o 23.00 deti vydávajú zvuky do tmy a chichocú sa. More je rozbúrené a aj ja mám čo robiť, aby som zachovala chladnú hlavu. Pred polnocou všetci odľúkajú a ja si dávam horúcu sprchu, pevne sa pritom držiak rukoväte. Okolo 3.00 ráno sa more upokojuje, ale aj tak toho veľa nenaspím. Raz je hore jeden, potom druhý. Dúfam, že to v stane dospím....som asi optimistka.

O 7.00 sme naložení v aute a opúšťame útroby veľryby v meste Ajaccio. Je jasné kam ideme. Je takmer 20 stupňov a chystáme sa obsadiť najbližšiu pláž, neďaleko letiska, kde so Flošo požičiava malý Nissan. Deti sa púšťajú do stavby pieskovho 1. hradu. Na chvíľu sa púšťam lemovať pláž. Bez detí. Cítim sa aj menej tehotná. Míňam pána v neoprene, ktorý spiatkuje v plutvách do vody. Išla by som si zaplávať, ale neopreny pre tehotné asi nevyrábajú. Voda je neskutočne priezračná a pláže čisté.

Tato s kamennou tvárou súhlasí so zastávkou v najbližšom obchode Gifi. Potrebujem si dokúpiť 2. pár ihlíc na upletenie včakov Millinho svetra. Poobede nachádzame malý kemp za mestom Cargese, pri pláži Torrero. Je posiaty borovicami a olivovníkmi. Práve kvitnú a ich vôňa sa mieša s vôňou mora. Kým Arlan odľúka v autosedačke, staviame stan. Milla hneď ozdobuje okolie a rozkladá karimatky. Keďže ešte nezačala sezóna, je nás v kempu iba pár, čo znamená pokojné noci.

Shrimpie sa zobúda v dobrej nálade, tak hneď vyrážame na bielu pláž. Nádhera. Je stále okolo 25°C. Okolo 19.00 začíname s prípravou našej prvej večere. Jednoduchá. Dnes žiadny gastronomický zážitok. 14 párkov, 2 bagety, kečup, horčica a nakrájaná zelenina. Nesmiem zabudnúť, že je tu Flošo. Vyzerá to však tak, že automaticky berie, že sa zvezie pri nás, čo sa týka jedla (preto tých 14 párkov). Automaticky si sadne za piknikový stôl a čaká. Vidím, že to Slavinovi nie je po vôli.

Deťom trvá asi hodinu, kým zistia, že stan sa nedá zbombardovať a po desiatej je konečne ticho. Okolo cvrlikajú cvrčky a kvákajú žaby. Cítim neskutočnú únavu a zaspávam okamžite ignorujúc tatové pusu.

Streda 21.5.

Noc bola teplá. Spali sme ako zarezaní. Arlan - budíček sa zapína presne o 7.30. Tato štartuje a vyráža do najbližšej pekárne po čerstvé bagety, maslo, šunku a rajčiny, kým ja varím čaj a Flošo ticho sedí pri stole. S úsmevom si naleje a namaže bagetu. Po dojedaní rovnako potichu odchádza. Pozerám sa na tata, no, nepoviem ani slovo. Je to jeho kamoš. Uvidím, ako sa to vyvinie. Medzitým sa snažíme naučiť deti meno ostrova. Arlan stále trvá na tom, že je to: „*Kozykaka*“.

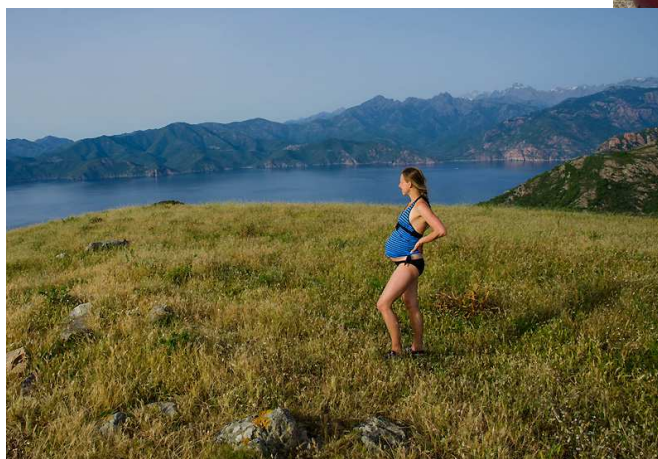
Piatok 23.5.

Včerajší prechod bol plný zákrut po skalnatých serpentínach nad útesmi. Ešteže Arlan celú cestu prespal. Pri pohľade na osamotené domčeky na nehostinných pláňach sa čudujem, čo ľudí v takomto prostredí drží. Odpoveď prichádza takmer okamžite: kozy. Aj keď popravde, korzický syr mi veľmi nechutí. Má prenikavú chuť s nádychom horkosti. Pôvodne sme chceli zostať v mestečku Porto, kde sa (podľa Floša) nachádzal úžasný kemp. Netušili sme však, že mesto sa nachádza okolo rieky v prudkom kaňone.

Všetky domy akoby stáli nad sebou na skalách a samotný kemp sa tiahol na terasách do kopca. Pozreli sme sa s tatom na seba a vedeli, že tu by sme museli mať oči neustále na stopkách. Arlan by vyliezol všade. Tak sme si dali aspoň obed a pokračovali do Calvi, čo sa rozkladá na rovinke. Flošo sa smutne rozlúči s jacuzzi v kempu a ide s nami. Calvi je mestom narodenia Krištofa Kolumba a nad ním sa vypínajú ešte zasnežené štíty.

Kemp je obrovský a dosť obsadený. Jeho 4* znamenajú aj prítomnosť vyhrievaného bazéna, detské ihrisko a super

modernú sanitu. To všetko iba za 23 Euro / noc pre všetkých 4, aj s elektrikou. Deti naskákali do bazéna. Arlanovi som dala iba elastáky. Pre istotu. Nikdy nekaká do vody. Ale ako na potvoru mu hovienko vypláva cez úzku nohavicu na hladinu. Tato ho musí naháňať. V najbližšom obchode mu kupujeme boxerské plávky. Večer je rušno. Vedľa je dokonca karaoke show. Sme unavení, zaspávame okamžite.

Sobota 24.5.

Calvi nás veľmi neuchvátilo. Vydržali sme tam 2 noci. Tá posledná bola aj dosť chladná. Tipujem okolo 13-14 stupňov, čo je o 2-3 stupne menej ako obvyčajne. Ráno prebehlo rýchle balenie. Do 30 minút sme hotoví a sedíme pri horúcich raňajkách. Vydávame sa ďalej na sever, iba o 40 km ďalej do poslednej dedinky, Ostriconi, pred takzvanou Korzickou púšťou. Po ceste sa zastavujeme na obed, v reštaurácii na pláži. Keďže nemajú detské menu, objednáваме deťom suchú cestovinu. Okrem toho si Flošo modifikuje pizzu. Chce to, ale nechto to a to... Časník ostáva verný povestnej povahe Korzičanov. Tvári sa nevtrhlo. Nevšimne si, že ho nasledujem

dovnútra, aby som našla toalety a nechtiac si vypočujem jeho a kuchárkin šťavnatý komentár na našu objednávku. Arlan nakoniec aj tak štrajkuje a obeda sa ani nedotkne. Atmosféru však kompenzuje nádherné tyrkysové more.

Po ceste spravíme nákup na ďalšie 3 večere. Plánujem vždy pre 5 ľudí. Slavi je striedavo našťavaný a ľahostajný. Po každom jedle deťom pripomeniem, že za jedlo sa ďakuje: „*Thank you for food, mummie.*“ Občas sa chytí aj Flošo.

Pri pláži Ostriconi nachádzame malý kemp. Vyzerá ako bývalý olivový sad. Kým sa vybalíme a nachystáme na pláž, dávame deťom prácu: poumývať auto mokrými servítkami na zadok. Každý dostane ešte aj kýblik s vodou. Zábava na minimálne pol hodinu. K pláži je to 12 minút pešo cez zelený porast vedľa rybníka.

Pondelok 26.5.

Deti majú práve svoj večerný rituálny wresling v stane. Niekedy mám pocit, že sa rozpadne. Potom nastupuje tato so svojou rozprávkou na dobrú noc. Dnes je o princeznej žabožrútke (už je tým francúzskom celý zmagorený). Milla zalomí rýchlo a potom nastupujem ja s uspávkami pre Arlana, čo sa roluje po celej dĺžke stanu. V noci sa od všadiaľ ozývajú zvuky. Prevažne vtáky. Jeden špecifický sa určite volá Ponorka korzická, pretože vydáva zvuk ako ponorka v 3-sekundových intervaloch. Je sranda sa nadržanom zobudiť a pozorovať celú rodinu ako odľukuje.

Včerašie doobedie sme strávili na pláži v blízkom Lozari. Milla presvedčila tata, aby jej šiel vyloviť hviezdicu. Ten nasadil okulky a opatrne vchádzal do studenej vody. Asi po 3 minútach ledva vyliezol von. Nenašiel nič a navyše mu bolo zima. Milla zvyšok dňa trucovala, urazená, že nie je žiadna hviezdicu. Poobede sme našli botanický park vybavený veľkou plochou pre deti. Odchádzali sme určite poslední. Upachtení po hodinovom bláznení sa. Rastliny a stromy deti až tak nezaujímali.

Dnes sme zamierili do mesta L'ile-Rousse. Okrem povinnej zastávky v supermarkete, sme našli malú pláž v závetrí, kde sa deti prehrali na jemnom bielom piesku. Ráno sa od nás odpojil Flošo. Posledné 2 dni chcel stráviť v Bastii. Po týždni sme obedovali sami a potom sme preskúmali uličky mesta. Poobede sme na pláži pre silný vietor nevydržali. Škoda, pretože slnečné lúče vytvárali úžasný farebný kontrast medzi tyrkysoým morom, zelenou vegetáciou a bielou plážou.

Utorok 27.5.

Celodenný výlet sa zdal byť najlepšou alternatívou k veternej pláži. Náš budík sa spustil dnes už o 6.00, tak sme boli nachystaní už pred 8.30. Chceli sme sa ísť pozrieť na najvyšší kopec Korziky, Monte Cinto, 2706

m. Asi po hodine kľukatej cesty sme minuli dedinku Asco, kde mala betónka končiť. Cesta však pokračovala cez kaňon Gorge d'Asco, nad zurčiacim horským potokom. Vedela som, že Slavi pôjde až tam, kam mu cesta umožní. A tak sme najbližších 45 minút strávili štvoraním sa po asfaltke, približujúc sa k zasneženým vrcholom. S obavou som sledovala klesajúcu teplotu.

Keď sme mali už všetci dosť, zľutoval sa nad nami a dal nám rozchod. Boli sme však vo výške nad 1500 m a teplota klesla pod 12 stupňov. Komu by sa chcelo behať v takej kose a pri silnom vetre? Tato spravil pár

záberov a pokojne privolil na ústup. Arlan mal už na mále. Bol čas obedu a nikde žiadnej reštiky. Ešte šťastie, že som mu zobrala zvyšky večere – zemiakovú kašu s lososom. Najedol sa a takmer okamžite aj odľahčoval. Hneď ako sme zišli z kopcov, našli sme 1. reštiku a potom sa rozhodli pokračovať do najväčšieho vnútrozemného mesta Corte.

Kamenné univerzitné mestečko so starobyľou citadelou sa nachádza medzi vrchmi dosahujúcimi cez 2000 m. Po hodinovej prestávke na detskom ihrisku, začíname s prieskumom. Po nejakom čase objavujeme dom, kde sa narodili Napoleónovi rodičia a brat. Pokračujeme do kamennej citadely, kde deti nabehajú kilometre. Po ceste späť sedia ako päť peňazí. Stačí im zapnúť rozprávku na tablete a hodinu o nich nevieme. Dokonca sa ani nehádajú. Skúmavo zmeriavam puklinu na prednom skle. Počas cesty sa zväčila na 4 miestach. Dúfam, že cestu späť, cca 1200 km ešte vydrží.

Kým sa dostaneme späť do kempu, sme všetci hotoví. Dnes deti ani neosprchujeme. V tomto kempe asi šetria teplou vodou. Pre nás je to ok, ale deti.... Arlan zalarmuje svojím krikom celý kemp. A to mu stačí umývať iba zadok a nohy. Zajtra by sme mali po 8 nociach spať mimo stanu. V Bastii si plánujeme nájsť nejaký hotel, aby sme o 6.00 ráno mohli byť v prístave. Len pakovať auto sa mi nechce...

Streda 28.5.

„No, čo si vymyslel?“ „Nič,“ odpovedá tato nalepený na tablete. Vyumývaní ležíme v mäkkej posteli v hoteli pri Bastii. Deti dnes nemali stanový wresling, tak zaspali pomerne rýchlo. Plánujeme nasledujúce 4 dni. No, počasie je vo Francúzsku aprílové. Nasledujúce ráno máme o 7.00 vyplávať z Bastie a vylodiť sa o 13.30 v Nice. Pôvodne sme chceli ísť cez Alpy, avšak všade okrem Marseille a Nice má pršať.

Ranné balenie stanu sme zvládli pomerne rýchlo. Deti sa najedli, a kým sme pakovali auto, deti pozerali rozprávku. Pod sedadlo som strčila uvarené cestoviny. Dnes bude obed na pláži. Iba ich zmiešam s tuniakom a pridám nakrájanú zeleninu a bylinky...niekde v mestečku St. Florent. Pláž sme našli. Síce nebola nejako super pekná, ale na prehranie sa stačila. Po obede sme zdolali chrbát pohoria, čo rozdeľuje ostrov na západ a východ a vošli do Bastie. Zakotvili sme v 1. hoteli a vydali sa na pláž. Musím priznať, že západné pobrežie, čo sme opustili sa mi páčilo omnoho viac. Tejto strane chýba divokosť a nedostatnosť.

Piatok 30.5.

Po včerajších búrkach ukazuje teplomer znovu 25 stupňov. Plavba loďou prebehla hladko. Až na Shrimpieho rozbitý nos. Potkol sa o vlastnú nohu. O 6.00 sme čakali v prístave. Deti boli čulé ako uprostred dňa. Na recepcii, pri preberaní kajuty, za mňou poslali lekára. Musela som podpísať papier o zodpovednosti, ak by som začala predčastne rodiť. Lekár, tipujem okolo 70-ty, sa pomaly šuchtal k počítaču a pochybovala som, či by bol schopný nejakej 1-vej pomoci. Tentokrát sme v kajute veľa nepobudli, teda okrem tata, čo musel hneď na hodinu zalomiť. Striedali sme 2 detské miestnosti.

Po obede sme sa vylodili v preľudnenom Nice. Aj keď bolo horúco, akosi ma Nice nelákalo. Do navigácie sme nastavili Castelane, mesteško v Národnom parku Verdon. Cieľ: hory, lúky, jazera. Asi po 45 minútach začalo pršať a pred cieľom sa spustili dokonca desivé krúpy. Jasný, že pukliny sa ešte viac zväčšili, no sklo vydržalo. Teplota klesla pod 10°.

V informačnom centre sme si objednali hoteľík pri jazere Castillon. Nebol to žiaden luxus, ale mal dobrú cenu 60 Euro na noc pre všetkých.

Mille sme sľúbili na ďalšie ráno člnkovanie na jazere. No, aj keď bolo príjemne slnečno, pri vode nebolo ani živej duše. Tak sme všetci povinne hádzali kamene a lovili sitkom ryby. Nemalo zmysel ostávať dlhšie. Vydali sme sa do Grenoble, čo bolo vzdialené na 4 hodiny cesty. V 1. supermarkete sme si kúpili ešte horúce grilované kurča a na najbližšej lúke medzi lesmi sme sa zložili. Síta na ryby slúžilo tentoraz na chytanie motýľov. Prostredie nám pripomínalo Slovenský raj a neskôr Veľkú Fatru. Všadeprítomná zelená farba. Zbytočne sa snažíme zazrieť niekde fialovú levandul'u. Polia sú síce pripravené na kvitnutie, chýbajú im však nejaké 2-3 týždne. Na

variči chytro pripravím zemiakovú kašu, naporčujem kura a otvorím konzervu hrášku. Ideálny obed v prírode. Každé z detí zmasť celé horné aj dolné

stehno. Arlanov apetít ma udivuje. Asi to bude horským vzduchom. Ani sa mi nechce spať do Paríža. Milujem dni ako tieto. Nie je sa kam ponáhľať, iba si užívame každý moment. Asi 70 km pred Grenoble

nachádzame bonus dňa: nedostupnú horu, ako volali Mt. Auguille v Rhonských Alpách v stredoveku. Hora vysoká 2085 m, v tvare hladkého kvádra, bola akoby omylom osadená medzi zelené kopce. Hneď pod ňou sa nachádzala predajňa biosyrov. Tak sme boli spokojní všetci.

Arlan sa zobudil asi 30 minút pred Grenoble, cez ktorý sme prešli a zakotvili v mestečku Vizille. Uprostred sa nachádza námestíčko s utešeným zámkom a nádherným parkom, ideálny pre rodiny s deťmi. Tie naše naháňajú kačice a husi okolo jazierka a potom sa vyskáču na ihrisku. Medzitým som odskočila do informačného centra a našla lacný, útulný hotelík vzdialený 200 metrov od parku. Večer už iba kúpanie detí v nafukovacej vaničke, rituálny wrestling na posteliach a spíme....

Sobota 31.5.

Dnes som spala doslova ako zarezaná. Niet nad mäkkú posteľ. Grenoble pôsobilo v rannom opare pokojne. O 9.00 nebolo nikde takmer nikoho. 1. lanovka na miesto výhľadu na mesto šla až o 9.30, tak sme mali ešte čas na blízke detské ihrisko. Presklenné okrúhle kabínky vysokohorského výtahu pôsobili ako zostupujúca húsenica. Arlan sa celý čas držal tata ako kliešť a sledoval zobúdžajúce sa mesto s otvorenými ústami. Mal strach v očiach. Hore na kopci dokonca ani nechce sám chodiť, iba sa nosiť. Na pravej strane mesta sme videli urýchlovač, slúžiaci na vedecké účely. Po zostupe pokračujeme smerom na Lyon. Na pumpe si dávame obed a Shrimpie stihne spadnúť a rozťasť si zvnútra hornú peru. Po pár minútach v mojom náručí pokračuje v lezení na detskom ihrisku. Borec.

Rozhodujeme sa ako ďalej. Spať ešte 1 noc v Burgundsku, alebo si vybrať niečo z top 10 turistických atrakcií tohto kraja a na noc potiahnuť domov. Čo by dnes robilo takmer 600 km. Tato má už dosť riadenia, vyberáme možnosť č. 2, konkrétne Abbey Fontenay – zachovaný cisteriánsky kláštor z roku 1118. Jeho atmosféra uchvacuje. Zachované budovy, upravený areál a všade pokoj. Prekvapuje nás obrovský vodný drevenný mlyn, čo bol používaný na poháňanie obrovského kladiva na štiepenie kovov a skál.

S blížiacim sa večerom sa presúvame do blízkeho mestečka Montbard. Deti sa zabávajú v parku, kde sa nachádza hlboká studňa. Našťastie je prikrytá železnou mrežou. Tatovi hlavou víria hororové scény. Je si istý, že Arlan by bol schopný vyliezť hore, prepchať sa mrežou a spadnúť dolu. Ako by ho potom zachraňoval? Vidím, že 2 týždne s deťmi mu spôsobili určitú ujmu..... na psychike ☺

Na večeru zakotvíme vedľa kanálu s plavebnou komorou. Na piknikovom stole nachystám suchú večeru, zatiaľ čo moji rybári chytajú sitkom ryby. Vedľa je odstavená loď, kde si postarší pár tiež chystá večeru. Pani leje víno do sklenených pohárov na stopkách. Ja čapujem malinovku do plastových so slamkami. Prejde ešte niekoľko rokov, kým sa dostaneme znovu k skleneným pohárom... S chuťou sa najeme a pokračujeme v chytaní rýb. Tato uloví 1 ropuchu a 2 malé slnečnice. Radostný výskot sa ozýva po celom okolí. Deti sú o 20.30 nabažené. Nakladáme sa. Domov je to 250 km. Čo je to v porovnaní s prejdenými 2500? Deti akoby tušili, že sa dovolenka končí a nezažmúria ani oka. Ešte o 22.45 spievajú a tancujú pri pesničke „Happy“, ale to už zabočujeme na našu ulicu. Sme doma, všetci zdraví. Vďaka.